

ПЕТЯ ПЕЙЧЕВА

НЕПОИСКАНО
ДОБРО

© Петя Пейчева, автор
© Мира Рахнева, художник
© Издателство „Пропелер“, 2022
ISBN 978-954-392-717-3

ПЕТЯ ПЕЙЧЕВА

НЕПОИСКАНО
ДОБРО

Издателство • Пропелер •
София

**Парчетата
в нас**

Този свят

Този свят е отгледан от грях,
изтъргуван за дребни мъниста,
всяка стъпка напредва със страх,
а инстинктът тоягата стиска.

За живота се плаща с живот –
за вода и храна, за земята,
колко струва безценният плод,
щом го мачка с вериги войната...

Този свят е заченат с любов,
има място за всичко различно,
от столетия чака, готов
за човека, роден да обича.

Чака разум, мечти и прогрес,
за да бъде и древен, и новост.
Можем с нашето кратичко „днес“
да останем в безкрайния космос.

Картаген

На завист и на алчност кой ще угоди,
те искат всичко в ненаситния си ден,
дори да не остане нищо отпреди
и Картаген сега да бъде разрушен.

Омразата е болест, ала не боли –
за другите, за собствения патоген,
не може с нея нещо да се построи,
но този Картаген ще бъде разрушен.

Разграбиха го, сринаха го за властта
светът на тях така да бъде подчинен,
че никой никога да не забравя как
могъщ и знатен Картаген бе разрушен.

Останките му древни и до днес стоят
за пример на достойнството и нов рефрен
кънти срещу омразата и подлостта:
не може Картаген да бъде разрушен!

Парчетата в нас

Поряза ни ръб на строшена любов,
зарасна без белег, сега не боли
и вече не тръпнем от нежния зов,
парчетата в нас няма кой да сглоби.

Изпуснахме вярна приятелска длан,
без нея не чувстваме топло и студ,
светът на мечтите ни беше голям,
превзеха го завист, неискреност, смут.

Родени сме голи, без усет за срам,
под дрехите крием и рани, и нож,
премяна замести човешкия щам,
не знаем кои сме, осъмнахме в ноц.

Така, закърнели за милост и чест,
сами ще погубим безумно света,
от който остана едно SOS,
но има ли още невинна душа...

Подмяната

Родихме се, всеки различен,
растяхме по мярка, в еднакъв калъп,
това „общество“ се нарича,
но кой реже хляба, а ножът е тъп...

Така, на парче, се продава
и истина – малко за теб и за мен,
а другата скрита остава,
гаранция в гузен за някого ден.

Човекът подменя живота.
Със слънце без залез и грейва неон.
С борба за богатство до гроба
и почести шумни от цял легион.

А после? Неонът не топли.
Тълпите прегракват. На тази Земя
сме толкова малки, че вкопчен
в страха е животът, превърнат в лъжа.

Лъжата държи за заложник
и тъмното минало, и утринта,
намира поредния двойник,
лишен от оковите на съвестта.

Животът подменя човека.
Чрез нови калъпи и стари лъжи.
Без нашите двойници, нека
за скритата истина се издължим.

В името на...

Какво ли не видяхме, колко още
остана скрито след мъстта безрода?
Бесилки и разстрели, хайки нощем –
все в името свещено на народа.

А кръстовете станаха разпятия...
Пожар от книгите – ламя стонога,
искри от светли умове размята
с мистичен страх и в името на Бога.

Безброй лъжи, неоправдани жертви,
уж, в името на справедливостта ни.
Сред крясъка на пресметливи клетви,
гласът на истината няма остана.

Човечеството знае имената
на своите тирани и злодеи.
Те няма – в името на свободата,
безкрайно да се крият зад идеи.

Армията на майките

Марс затвори небето за щъркели
и реши в пролетта да се цели,
войнолюбците пак са объркали
смърт в сезона на кълнове смели.

Този избор за тях е обречен,
още властват природни закони.
Никой сам на света не е вечен,
в плен на своето вечно Макондо.

Ще го стигне съдбовно проклятие
от сърцата, кървящи, на майките.
След едно непорочно зачатие,
всеки плод ще спасят от атаките.

Днес Земята е майка и брани
белокрилото щърково ято,
белокрилите детски кервани –
непорочното наше зачатие.

Епос

За Родината всичко е казано.
Славни битки, високи балкани.
И без датите знаем – опазено
е на картата нашето знаме.

То отдавна забито е. Първите
са избирали място от Бога,
дом – единствен за живите, мъртвите,
с дух – вграден от темела до свода.

Днес превземаме чужди държави,
присвояваме тяхното име,
на свободни, модерни се правим,
без емоции, „Мила Родино“.

Но ни хващат познатите звуци
чак за гърлото, без да признаваме,
че навярно и нашите внуци
някой ден ще потърсят България.

И любовните думи са казани,
но не спират да пишат поетите.
Щом с безмълвие в миг сме наказани,
проговорило пак е сърцето ни.

Тук отдавна забито е знамето,
а от вечните майчини песни
имената ни днес са останали
в най-великия, истински епос.

Френска връзка

Еlegantно и леко, като летен парфюм,
да започнем по френски любовна афера,
без да знаем кои сме, без да мислим наум,
без въпроси и клетви, без спомен от вчера.

Колко лесни изглеждат модерните нрави,
да се радваме всички, тук, сега и мигът
да ни води напред, че животът минава,
днес предлагат отстъпки и не чака светът.

О, Париж – вечно млад, романтичен и влюбен,
необвързан в лудешките, страстни канкани,
о, Париж – сред световния вихър изгубен,
тъй далечен за нашите тъмни Балкани.

Тук делим по бедняшките кърпки земята,
напоена от минала слава и гордост,
тук за име и чест пак си мерим челата,
цял живот сме калявани в своето робство.

Силно любим и мразим, дълбоко в душата
крием болка, надежда и кървава сватба.
Както казва поетът: това са местата,
на които убиват не с иглата, а с брадва.

О, Париж – протоколен, галантен под плаща,
не забравяме твоите дворцови зали.
Една стара любов, щом ръждата не хваща,
още дълго сърцата балкански ще пали.

Добър ден по Маркес

Ще скъсам тези страници,
в които пак вали,
подгизна всичко, кладенци
преляха от сълзи,
дъждът от гроздето изпи
цвета и сладостта,
от сто години ми горчи
вкусят на самота.

Прескачам много страници:
залостени врати,
зад тях е страх без граници
от минали беди,
отблъскващи и чакани;
от родово дърво
издънките, оплакани,
вещаят ново зло.

Отвѣд блатата, скрит за нас,
един различен свят
изпраща свои „чудеса“
по странник непознат
и ако някой се реши
да търси път навън,
безпамятно ще го държи
все този плен без сън.

Но страниците не горят
и всеки ръкопис,
с великите си тайни слят,
не може да мълчи
за изваляната вода,
най-после разгадан,
в рода Буендия видя
как свършва самота.

Трансплантация

На д-р Стоян Ралев

Посях синапени зрънца.
Взех моето и твоето,
и нечие друго,
изгубено.
Достатъчно вяра в сърца.
За болното и здравото,
и нечие друго,
намерено.

**ЕЗИКЪТ
на ПТИЦИТЕ**

Сънувам стихове

Сънувам стихове така:
как гоня летни пеперуди
и пускам цветни хвърчила...
Не искам никой да ме буди,
сега се уча да летя.

Строяват се куплети, рими,
готови са за бой и чест,
ако небето е ранимо,
отлитат птиците без вест
и се събуждам посред зима.

Ще стопля думите с дъха си,
ще мина през кошмара с тях,
огряло утро ще потърси
отново истинския смях,
събуждам се пак със стиха си.

Защо поетите?

Поетите измислиха живота,
свободен от природните закони,
стихии, диви зверове и злото
са спрени от словесните канони.

Човекът се издигна над земята,
пространството побра в две детски длани,
с целувка спря на времето стрелката,
откри опорна точка в любовта ни.

И с прашка може да се побеждава,
съмнението да намира пътя,
най-бедният от своето да дава,
а скромност да отеква като тътен.

Спокойно учените обясняват
света и необятната Вселена.
Какво не е наред, какво спестяват,
нали е Боже дело, свършено?

Поезията болка не притулва,
не ни залъгва – ето я мечтата,
проникновено учи и лекува,
от нея е запалена искрата.

Парнас

Поетите от миналото още обитават
високи, недостъпни кули на провидение,
в почти изстиналото вече време на забрава,
на себелюбие и хули, на неведение.

Къде е днес Парнас, там достолепието дреме,
разбягаха се в миг уплашените, нежни музи,
останали без страст, за да не бъдат похитени,
последният им вик прекъсна строфите илюзии.

Поезията се родее с философска мъдрост,
но само ако се докосне до нашите сърца,
свещища извечно греят с истина и дързост,
Парнас е високосен избор, с повече слънца.

Езикът на птиците

Уча езика на птиците.

Нашият говор ниско пълзи,
лепкаво влачи следите си,
съска отровно, всичко грози.

Скрити в яйцето и двете са:
злоба, която няма криле,
песен – високо в небето си...
Уча език на моя летеж.

Акварел

Денят разлива златно зарево
по синята хартия на небето,
целува хоризонта с поздрав нов
и смесва изумруда на морето.

В палитрата му много цветове
се будят и разцъфват най-изкусно,
създадени за свят без врагове,
където всеки с радост е допуснат.

Преминали през сиво и през черно,
сълзите ни остават бистри пак,
с различните бои на акварела,
красиво да оплачат този свят.

Облог

Поетите сами продадоха
душите си без свян на Дявола
за славата, с лъжи проядена,
обсебваща докрай, но ялова.

А без душа животът не боли
и думите не сгряват като лек.
Продадените сливи за сълзи
червиви са под външния ефект.

В самотно лутане съблазните
омръзват. Истината пита:
разменяме ли за измамите
и обичта на Маргарита?

Това е много стар, прочут облог
за силата да устоим с добро.
Но всъщност договорът е със Бог –
за нашето спасение с любов.

Обричане

Заставам пред изкуството като новородена,
единствено от собствената кожа защитена,
навличам власеницата, а тя до кръв бode
и всеки образ, всеки стих е аутодафе.

Навред гори, мен претопява в лава, в нова сплав.
Смирението сила дава, даже да си прав.
Не е обет зад тежките врати на манастир,
животът в скута на творец е пъстър панаир,

с магия, музика, любов и ярки светлини,
а всъщност може да е пост, страдание, сълзи...
Но в карнавала вечен на маски и костюми,
светът е оцелявал чрез истинските думи.

Остава Хамлетов въпрос: да бъда или не
достойна да се обрека на тези върхове,
които може да не изкача... Изкуство е,
че имаме дори под тях високото небе.

Номадско лято

Лятото отключи всички пътища,
хвърли ключовете зад гърба ми,
пак съм скитница без дом и бъдеще,
стига ми безкраят на мига ни.

Древната ми същност е разбудена,
дивото номадство е в кръвта ми,
искам от покой да съм прокудена,
изгревът на слънце да ме мами.

Част да съм от земното движение,
то е най-великото номадство,
устоя с космическо търпение
въпреки човешкото пиратство.

Следвам летния катун и моля
с боси стъпки да не наранявам,
в топлата оскъдица на воля,
всякакви адреси да забравям.

Ключ, ако намеря, казват – за късмет,
да е стар, ръждясал, непотребен...
Още ли делим Земята на парче,
лятото е моето безвремие.

Илюзия

Времето е най-великата измама,
слагаме в цилиндъра безкрайността,
правим фокус-мокус – вътре нищо няма,
само шепа земен прах от вечността.

Знатни фараони, различни божества
още са безсмъртни в нашите очи,
ние възкресяваме славни имена,
в дългата минута нека замълчим.

Знаем, че сме тленни, но и изтъкани
в сложна плетеница от божествен плам,
даваме и вземаме живот назаем,
тъй и не разбрахме има ли цена.

Времето не се побира в паметта ни,
бързаме напред, а гледаме назад,
може би объркана е възрастта ни,
тя не различава старост и мечта.

Вечната магия е видима за миг –
този миг, единствен и неповторим,
повече такива, ако задържим –
нека е илюзия, ще я продължим.

Вечните храмове

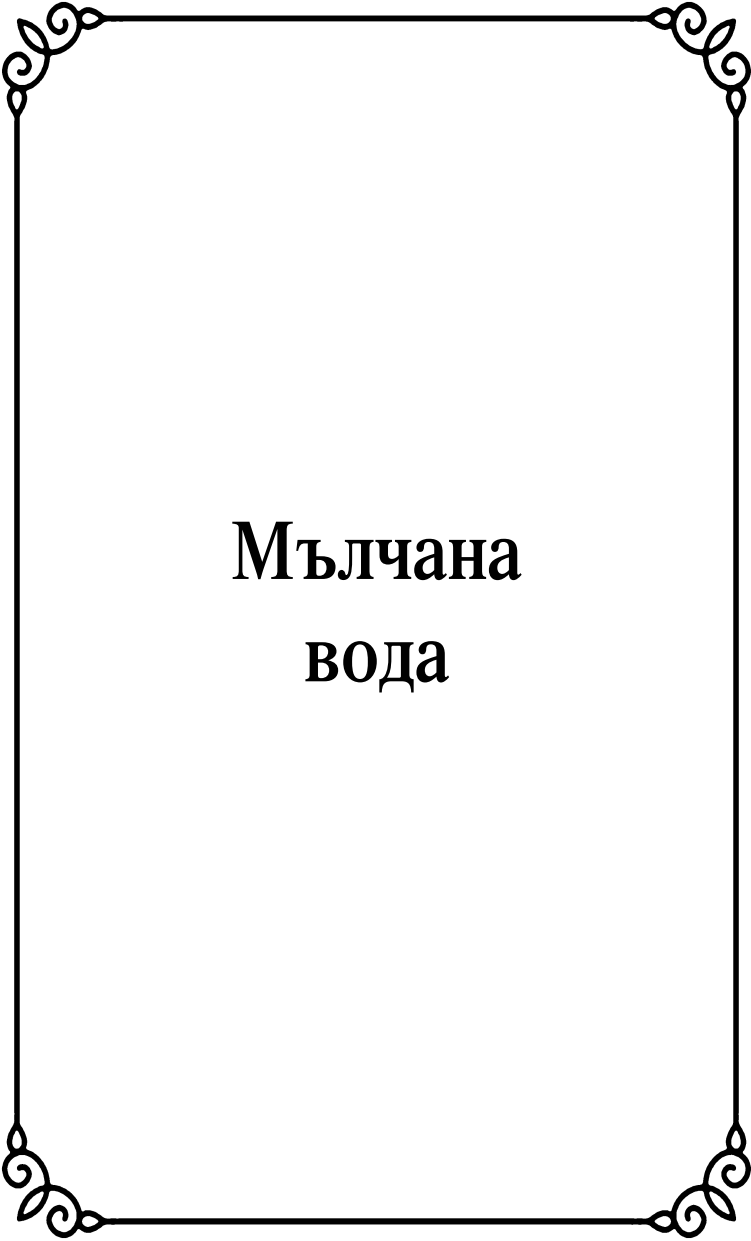
Пространството и времето владеят
величествени храмове, в които
човекът се възражда, но не смее
дали е променен да се запита.

Без отговори, само с плаха вяра,
от всяко поколение отдават
за прошка и прослава пред олтара
богатството си, своя труд и дарба.

А храмовете чакат търпеливо,
под дъжд и пек, да стигнат своя купол,
където Бог ще предаде игриво
искрата си на гения за чудо.

Да могат нашите предци да видят
завършени столетните си цели,
с пропорциите точни на Бернини,
на Гауди с фантазиите смели!

И ние сме за кратко пред олтара
с молитва времето да го опази,
да можем да се променим накрая,
възкръсването да не е напразно.

**Мълчана
вода**

Вратите на Тунис

Вратите на Тунис са сини,
с извития свод на небето,
не мога през тях да премина,
на прага ме спира морето.

Ти своята порта отвори,
покани ме с погледи сини,
жасминът ухаеше в двора,
замайващ стихииите силни.

Бе лятото дълго, горещо,
небе и море устни сляха,
вратата бленуваше срещи,
с вкуса на целувки и вятър.

Вековните тежки портали
дочакаха нашата обич,
тя стари ключалки отваря,
за сини простори не моли.

Сляпата любов

Чета по тялото ти с пръсти
любовни, брайлови признания.
Сам Господ в мрака ме покръсти
във вечните, всемирни тайни.

За нея казват, че е сляпа.
Дори не чува и не пита.
Сега не стъпва по земята,
а утре може би отлита.

Любов, отнела дъх и разум,
поне за миг, за сън и чудо,
от видимото да ни пази,
понякога и с малко лудост.

Да, сляпата любов ни води
и също като сляпа вяра,
след много грешки и завои,
тя светлината ни е дала.

Вулканът

Любовта не порасна.
Остаря, побеля,
умори се. Загасна
вулканична заря.
Не заеква, не бяга,
неуверена, в смут.
Младост днес не отлага,
сърцебоят е чут.

Любовта не порасна.
Пак танцува в дъжда,
със светкавици блясва,
поразява скръбта.
И клокочи вулканът –
надълбокото, скрит.
Като в земната рана,
непрестанно гори.

Катинари без ключове

Любовта ни остана, заключена
на далечен мост, гърбав и стар,
при легенда, докрай ненаучена
и със страж – не един катинар.

Всички ключове тук са изхвърлени
и реката без памет тече,
с много тайни покрито е дъното,
но безвремие ще ги влече.

Този мост може би ще се срути
от безмерната обич на показ –
нова мода с безброй атрибути,
заменила магията с фокус.

Сред ръждясали клетви, признания,
ще намерим ли нашия знак?
А дали себе си там ще познаем,
на далечния, паметен бряг?

Любовта, все така ненаучена,
катинари ненужни троши.
Още търсим в сърцата си ключове –
никой мост да не се разруши.

Мълчана вода

Мълчаната вода преля
от полунощните желаня.
Все тази обич – оцеля,
но сбъдната мечта не стана.

Наречена вода – на теб,
прегълтнах сухи обещания,
несподеленият обет
не преболя със стари рани.

Тече извечната вода
от купела до покаяние.
Без любовта ни досега...
останалото е мълчание.

Одисея

Отдавна те чакам. Познавам света
и знам, че коварен е пътят.
Уж ние избираме своя следа,
а води ни нейната тръпка.

Ще искаш простора и вятъра лек,
но в бури издебва съдбата
да види дали си достоен човек
или е страхлива ръката,

която ще проси живот, оценен
по някакви чужди тарифи,
в аванс услужливо, измамно платен –
залог пред продажни шерифи.

Аз чакам да минеш през този капан,
от болката силен и знаещ,
готов за гласа на сирените – там,
където сърцето ридае.

Не съм Пенелопа, но с вяроност мечтах
за твоята обич, навреме
да стигнеш Итака в морето от грях –
спасителен остров... За мене.

Ако забравя

Ако забравя нашата пътека,
ще изкача отново всички върхове,
превита днес под раницата лека –
от стръмния предел се вижда най-добре.

Ако забравя твоята усмивка,
ще се огледам за лицето на сина,
ще видя теб, смехът ти ще се плиска,
ще ме опръска скрито с радостна сълза.

Ако забравя танца под звездите,
небето ще изгасне и в невиджан мрак
като самотен, малък принц ще скитам,
за да те търся на планета с похлупак.

Ако забравя, че съм половина
от още тупкащо и влюбено сърце,
как мога да живея за двамина,
прекрасния ни миг да задържа с ръце...

Простите неща

Откривам простите неща,
с които мога да живея:
от памтивека завещан,
стремеж с безкрая да се слея,

да бъда път неизвървян,
звезда, която няма име,
съмнението да сменя
с любов, завинаги простима,

да оцелявам с къшей хляб,
с роса от утро, с глътка въздух...
В превзетостта на този свят,
да бъдеш себе си е дързост.

С една усмивка и сълза
живот отново да зачена,
какво по-просто от това –
едно сърце в ръце да взема.

Кратък жанр

Животът е видимо кратък,
нагаждаме всичко към него –
целувката, разказът, танцът,
не може без нашето его.

За егото време не стига,
целувките бързат без памет,
а в късия разказ пристига
героят за танците само.

Поантата е неизбежна:
животът безмилостно свършва,
след него остава безбрежна
любов и началото връща.

Безкраен път

Любов, защо ми се изплъзваш,
на криеница ли играем
или за чужди срещи бързаш?
Вървя към теб по път безкраен...

Понякога те разпознавам,
гласа ти чувам и те следвам,
но само сянката остава,
когато пламъкът изчезва.

Студено ми е в тази сянка,
ела, любов, и пак стопли ме.
Добре че пътят е безкраен,
вървя, повтарям твоят име.

**Пресъхнали
кладенци**

Къде си, свобода?

Когато се учим да ходим,
пристъпва и в нас свободата,
все още не знаем какво е,
а само ни мъти главата.

Тя дълго ще срича закони,
моралните норми, забрани,
страхът надалече я гони,
властта ѝ залага капани.

Не може да бъде прибрана
и скрита в мисловната ниша,
така свободата не браним,
тя иска за всички да диша.

Да тръгне по улици тъмни,
да вика, да буди, да води,
след жертви и мъки бездънни,
къде си, къде си, Народе????

Ден на народните будители

Нима сме толкова заспали,
че някой трябва да ни буди
с конкурси, жури и награди,
в нарочен ден да се потрудим?

Кошмар ни мъчи от години:
пак пазим ябълката златна,
но щом узрее – спим ли, спим ли,
ламя я грабва в утрин лятна.

И после друг ни е виновен,
че сме нещастни, бедни, болни.
В постеля скрити в час съдбовен,
не чуваме тръбите волни.

Стани, стани, юнак балкански,
сега са други времената,
измислили сме даже празник –
срама да скрием от лицата.

Пресъхнали кладенци

Пресъхналите кладенци на нашите души
ще бъдат сред пустинята последните следи,
че някога е имало разцъфнали поля,
очакващи сезоните, за да родят плода.

В дълбоките, опразнени гърла засяда мрак,
заеква жално ехото след жабешкия кряк.
Земята, без надежда, към дъното ни дърпа.
Въжето е прогнило, а колелото скърца.

И кой ще ни изтегли, защо да ни спасява,
щом ние не спасихме поне едничка вяра...
Отровихме водата, горчилката не стигна
за нашите раздори, остана като стигма.

Първичен трус е нужен за спечената кал
(ако остане някой, все още оцелял) –
да бликне с нова сила живителна вода,
да цъфнат пак полята, очаквайки плода.

Непоискано добро

Не чакам непоискано добро
и не умея да се моля,
приятелството днес е под въпрос,
а любовта – поредна роля.

Животът ни е като щампа,
копирана в различни цветове,
блести до холивудска рампа,
но бавно избледнява ден след ден.

И знаем – всичко се повтаря,
въртим се в омагьосания кръг,
отминал ад врати отваря,
надеждата е слаб, линеещ стрък.

Против вселенските закони,
зова осиротялото добро,
навред го мразят и го гонят,
защото непоискано било.

Дано е живо и тогава,
когато осъзнаем смелостта
за друг да мислиш и да даваш –
надеждата да върне на света.

Големият мравуняк

Светът премигва с хиляди очи,
изпраща морзовите си писма,
в нощта умората не му личи,
сияе като празнична елха.

И всяка светлинка е нечий дом,
сега се вижда колко малки сме,
еднакви и безименни, в синхрон,
подобие на звездното небе.

Оптическа измама или знак
за краткото примирие в света,
до следващия залп и боен флаг,
когато видим своите лица.

Събужда се мравунякът и с гмеж
превзема бързо цялата земя,
денят е пленник на фалшив стремеж
и нищо не пониква от това.

Обречени на мрак и светлина,
избираме примирието в нас
или ще разрушим без жал света,
преди да дойде сетният ни час.

Колумбовци

Чуждите държави си приличат
с чуждите жени по магнетизма,
който подсъзнателно привлича
с нещо непознато и харизма.

Границите стигат до воала,
погледите тайно ги пресичат,
пясъчен мираж, горещ до бяло,
мами, че там някой те обича.

Дълго ще го следваш, чак до заник,
бавно ще изстива самотата,
чужд си тук, завинаги си странник,
с всичко чуждо празна е ръката.

Можеш да си гост или приятел,
да оставиш част от теб самия.
Ти Колумб си, не завоевател,
обща е земята – преоткрий я!

Ол инклузив

Не сме на остров сред морето
или в затънтени гори,
в луксозно, ол инклузив, гето
„батерии ще заредим“.

Навярно в близките години
така духа ни ще сменят,
ще ни заместят с нераними,
сега сме само кръв и плът.

Е, има и дебелокожи,
но в общия, забавен шум
канадци, чехи... даже божи
поклонници изгубват ум.

Животът тук е бучка захар,
топи се в слънчеви лъчи
и значи можем да сме братя,
омразата да не личи.

Безгрижието е в цената,
забравен – миналият ден,
а мисълта е твърде кратка,
остава на момента в плен.

Там някой включи пак екрана,
на навика не устоя,
небето пламна, взрив и рана,
не спи човешката война.

Къде, на същата планета
ли има място за това?
И самозванци за вендета
изпращат своя бумеранг.

Измамният оазис включва
спокойствие за миг, мечти
и грешките на други, пуча...
За всичко ние ще платим.

Живата вода

От горния до долния баир
най-после се търкулна слънцето
и цопна сред притихналия вир,
напекло бузите на грънците.

Отдъхнаха стада, жътварите,
сънуващи колачета в снега.
Момите вързаха пендарите,
че няма смисъл труд без веселба.

Уж малкият им свят е надалеч,
а всичко е преминало оттук –
войните, политическата реч...
и многознайният по скайпа внук.

Потегли седмичният автобус,
донесъл хляб и пенсиите, пак
без поща, празен... На площада пуст
отколешни въпроси чакат знак.

Природата ми е свидетелка,
че селската идилия е в нас,
първично земната владетелка
зове да търсим живата вода.

Да мине през безлюдните села,
през изгорели ниви и гори,
през болните от самота сърца
и слепите за бъдеще очи.

Да бият пак камбаните за свят,
наследството да е в душите ни,
отново корените да родят,
отгледаният плод да не горчи.

Безпътица

Когато се наливаше асфалтът,
един от нашенските ни герои
изкара гордо няколко мандата
по тези магистрални коридори.

На тях дори не им се вижда краят
във виртуална сделка на века,
остана само „бела, чао, чао“
от представление и суета.

Потънаха сред плаващия пясък
пари и обещания безброй,
крадците днес надават срамен крясък,
прикриват пладнешкия си позор.

А зад завоя чака скрита джипка
и мераклии да се возят пак,
опитали веднъж народна питка,
на всичко са готови за властта.

Проектът рязко свърши, изоставен,
без знаци и с посока неизвестна.
В безпътица сме, без водача славен,
кой казва, че промяната е лесна...

Не ни е нужен ветропоказател
с натрапчивия, тенекиен шум,
а заедно да продължим нататък,
през наглост и лъжи да търсим друм.

Спасителната самота

Спасителната наша самота
е неизбежното ни бягство
от хорската немилост и света,
загубил райското си място.

Ще вземем неговите грехове
и в скритата изповедалня,
за всички причинени страхове,
вината ни е обща тайна.

Така се крием и от любовта,
без вяра в себе си и в нея.
След сто години дъжд и самота,
не спира слънцето да грее.

Спасителната наша самота
разпалва творческия огън,
за истината тя е свобода,
в която голи сме пред Бога.

**Хвърчилата
на детството**

Отвъд дъгата

Как ще разбера, че вече съм пораснала,
още ме приспива майчиният глас,
в люлката на двора пак съм се захласнала,
първите копнежи там споделях аз.

Пъстрата ми дреха е късче от дъгата,
в карнавал на маски, тя не е костюм,
истинска съм с нея, под арката оттатък
детството запазва светлия си ум.

Има много плашила, измислени от нас,
страхове с годините ни се множат,
нашите забравени герои в този час
чакат да ги призовем да се явят.

С тяхната решимост и детските си брони,
смело ще преминем пак през тъмни стаи,
щом доброто още призраците гони,
непреходната възраст ние сме избрали.

Молитва

Някой друг се е молил за нас,
за да влезем в живота. На входа —
вик, не плач, е първичният глас
на същинската наша природа.

Между силата и слабостта,
ще ни учат кога да се молим,
да целуваме властна ръка,
беззащитни да „бесим и колим“.

Ние знаем, неспирна борба
е заложена в нашите клетки,
ако жертваме ум и света,
просто ставаме марионетки.

Между вярата и любовта,
ще научим едничка молитва:
за живота да има врата
и гласът ни свободно да литва!

Все някога съдбата си почива...

Все някога съдбата си почива –
все нещо сме постигнали сами,
без нейната опека милостива
или когато ѝ се противим.

Тогава може да загубим всичко,
да литне птичето в ръката ни,
от галеник да се превърнем в скитник,
но изборът – това си всъщност ти.

Всесилната и неизбежна участ,
която чака да се примирим,
най-много непокорните обича,
да бъдат себе си им отреди.

Те също щедро ѝ се отплатиха –
не се оплакват от съдбата си,
не беше лесна, но не я смениха,
защото изборът – това си ти.

Нашите учители

Нашите стари учители
помнят най-сложните формули,
в миг пак просветват очите им
и ни изпитват доволни.

Ние отново смутени сме
заради детските пакости.
„Знам те, ти беше от осми „Бе“,
често си сменяше мястото.“

Всъщност не съм и... отдъхнах.
Искам да бъда отличникът.
Радост в сърцето ми пърха.
Милата, горда учителка!

Тя ще сравнява в албумите
днешната среща със спомена,
вече убягват ѝ думите,
нашите чувства – не могат.

Неканена гостенка

Старостта влезе, без да почука,
в календара запазила час.
Нежелана, едва докуцука,
да напомни за своята власт.

Поизчакала високомерно
лудостта на младежките дни,
невъзможната детска безбрежност,
тя показа, че ключа държи.

Сякаш цялото време е нейно:
за несбъднати още мечти
и пропуснати мигове ценни,
изненади дори не спести.

Старостта знае всичко за нас,
от това ли така се боим?
Не че плаща провали и шанс —
че забравя кои сме били...

Задушница

Те идват с празните торбички,
не за храната, търсят нас,
изстрадалите им душички
ще ни подкрепят в този час.

Очите им са пълни с обич,
за всичко ли ще ни простят,
оглеждат се за нас на гроба,
„децата са заети пак“.

Бях малка, майка ми разказа
за мъртвите на този ден,
как идват тихо на земята,
невидими, от своя плен.

Ще се зарадват и на малко,
на спомен, който им дължим,
на няколко Христови хапки
и... вече да не се виним.

Каквото сложим, казва мама,
това ще отнесат в торбите.
Аз приказката продължавам:
да бъдат пълни и душите.

Сладко от смокини

Преди да си отида, ще затворя
прозореца към двора със смокините.
С любимите картини ще говоря,
тъй както правила съм през годините.

Да не забравя да поляя цветето,
което след смъртта на мама не цъфти.
Дали оставих послепис във времето,
боя се от неясен и несръчен стих.

А искам да изпратя още писъмца
до старите приятели, ще ги четат
на чашка със замаяните си сърца –
за да не тръгнат да ме търсят по света.

Преди да си отида, ще оставя
познатата мелодия да отзвучи.
Нали вратата ми не се затвара,
съседската сиамка пак ще профучи.

Преди да си отида (как ще разбере?),
да не пропусна нещо в списъка готов.
Бурканчето със сладкото не скрих сега,
след котката ще дойде и детето, ох...

Колелото на живота

В самия край на панаира,
показват най-различни колела,
за миг пред тях дъхът ни спира –
печалбата в кръга се завъртя.

Днес – колелото на късмета,
а утре – знаците на зодиак,
но само по едно в билета,
за да се върнем бързо после пак.

„Не може всичко да е наведнъж,
кой дава ей така в живота...“ –
въздъхва татуираният мъж,
владетелят на колелото.

И никога не ни показва
онази въртележка на смъртта,
за нея вече се приказва,
че цялата загадъчност е тя.

Промъкнахме се тихо в полунощ
да видим тайно колелата.
Там имаше единствено, едно.
За всичко, както е в живота.

Хвърчилата на детството

- Виж моето хвърчило как се смее!
- А моето е слънце, ще огрее!
- Високо е, с небето ще се слее
и вятърът далеч ще го отвее...

След босите ни стъпки по тревата,
се гонят спомените над росата
и търсят безвъзвратно хвърчилата,
останали на детството в ръката.

Шапка-невидимка

В магазинчето до нас
майстореше чичо Спас
шапки най-разнообразни
за клиентите си славни.
На хлебаря – бухнал плат,
полицейска с роден флаг,
важна за съседката,
шик за братовчедката,
на рибаря – с козирка,
пъстроцветна за деца,
стой далеч от кръст червен
и капела за море...
Чичо Спас ми обеща
да обиколя света
с чудна шапка на глава –
да ме крие от беда.
Още вярвам в чудеса,
ставам в миг невидима,
следвам своята мечта
и сега не се боя.

Съдържание

ПАРЧЕТАТА В НАС	5
Този свят	7
Картаген	8
Парчетата в нас	9
Подмяната	10
В името на... ..	12
Армията на майките	13
Епос	14
Френска връзка	16
Добър ден по Маркес	18
Трансплантация	20
ЕЗИКЪТ НА ПТИЦИТЕ	21
Сънувам стихове	23
Защо поетите?	24
Парнас	25
Езикът на птиците	26
Акварел	27
Облог	28
Обричане	29
Номадско лято	30
Илюзия	31
Вечните храмове	32

МЪЛЧАНА ВОДА	33
Вратите на Тунис	35
Сляпата любов	36
Вулканът	37
Катинари без ключове	38
Мълчана вода	39
Одисея	40
Ако забравя	41
Простите неща	42
Кратък жанр	43
Безкраен път	44
ПРЕСЪХНАЛИ КЛАДЕНЦИ	45
Къде си, свобода?	46
Ден на народните будители	47
Пресъхнали кладенци	48
Непоискано добро	49
Големият мравуняк	50
Колумбовци	51
Ол инклузив	52
Живата вода	54
Безпътица	56
Спасителната самота	58

ХВЪРЧИЛАТА НА ДЕТСТВОТО	59
Отвъд дъгата	61
Молитва	62
Все някога съдбата си почива...	63
Нашите учители	64
Неканена гостенка	65
Задушница	66
Сладко от смокини	67
Колелото на живота	68
Хвърчилата на детството	69
Шапка-невидимка	70

ПЕТЯ ПЕЙЧЕВА

НЕПОИСКАНО ДОБРО

*Българска
Първо издание*

Художник Мира Рахнева
Предпечатна подготовка Митко Ганев

Формат 84×108/32
Печатни коли 4,625

Издателство „Пропелер“
София, тел. 0888 495 688

Печат „Диджитал Принт Експрес“, София